

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

APARE DUMINECA

Redactor:
Pr. Demian Tudor

Cuvântarea

P. Sf. Sale Părintelui Episcop ANDREI, la Adunarea Eparhială din anul 1947

Onorată Adunare Eparhială,
Domnilor Deputați.

Adunarea noastră eparhială ordinară din acest an, convocată în mod reglementar pe Dumineca Samaritencii (11 Mai) a suferit o amânare în urma telegramei primită în ziua de 3 Mai 1947 dela Dl. Ministru al Cultelor Radu Roșculeț cu următorul conținut: „Fiind în curs de legiferare modificarea Legii de organizare bisericească Vă rugăm să dispuneți amânarea ținerii Adunării Eparhiale. Data ce se va fixa se va comunica ulterior“.

Dispoziția ministerială a fost luală pentru toate eparhiile.

În urma votării de către parlament a Legii Nr. 167 s'a constituit și la Episcopia noastră comisiunea care a făcut propunere pentru complectarea locurilor vacante, respective înlocuirea unor deputați în Adunarea Eparhială.

În Monitorul Oficial Nr. 168 din 25 Iulie 1947 a apărut Decretul prin care noii deputați eparhiali: Dr. Petru Dehelean, Pr. Coriolan Iacob, Dr. Simeon Șiclovan, Vasile Ionaș, Dr. Ioan Drincu, Dr. Liviu Hălmăgean și Postolache Ion au primit și aprobarea înaltului guvern. Drept urmare a Legii Nr. 167 Noi am convocat Adunarea Eparhială pe data de azi.

Domnilor Deputați,

În sesiunea actuală sunteți chemați pentru a lua cunoștință de dările de seamă asupra vieții bisericești din Eparhia noastră în anul 1946.

Evenimente de o covârșitoare însemnătate nu avem de înregistrat nici în acest an. Anul 1946 a fost pentru țara noastră un an de pace și de nizuință pentru așezarea vieții obștești

pe temelii tot mai bune de progres și prosperitate. După marele cataclism al războiului al II-lea mondial truda guvernanților se aseamănă cu aceea a zidarilor cari trebuie să construiască edificiul țării din temelie. Noua lozincă a democrației nu trebuie să ne sperie, căci ea zace în firea neamului nostru. Nici inovațiile ce sunt inerente oricărei răscuri de vremuri, nu pot fi abolite din programul de Stat. Viața fiind un progres continuu înspre mai bine, este firesc ca tranziția dela trecut la viitor să ne apară uneori ca sguduitoare. Ca creștini însă nu trebuie să uităm că tot ce se întâmplă se petrece după un plan al lui Dumnezeu. Cine admite Provedința și în istorie, acela nu se va răsvrăti împotriva niciunei stări de lucruri, ci va căuta să înțeleagă ceva din sensul voinței divine.

Biserica este o instituție divină, întemeiată de Fiul lui Dumnezeu pentru mântuirea sufletelor nemuritoare și trecerea lor nevătămată prin vremelnicia acestei lumi la limanul veșniciei. Chipul ei este corabia ce pururea se ridică deasupra valurilor. Biserica lui Iisus Hristos nu este un instrument de răsvrătire împotriva stăpânirilor trecătoare din această lume, ci o instituție de permanentă pacificare a sufletelor. Corabia, care nu are alt scop decât acela de a-și duce pasagerii întregi la țarm, nu se răsboește cu valurile ce o atacă din coaste. Doctrina Mântuitorului Iisus Hristos rămâne aceeași pentru toate veacurile: legea iubirii, iertătoare pentru toți vrăjmașii. Numai prin abolirea urii din inimi și predicarea neconținută a iubirii își păstrează viața de aici rostul ei. Fără nădejdea în mai bine lumea aceasta devine un câmp de luptă între fiare.

Dela amvonul bisericilor se propovăduște acea concepție de viață optimistă care

ne face să uităm suferințele și nedreptățile. Sub acest raport Biserica este asemenea râului cu apă răcoritoare ce curge prin mijlocul grădinei curățindu-i aerul.

Din acest crez optimist s'a inspirat activitatea bisericească în Eparhia noastră și în anul 1946, nizuind să îndepărtăm cât mai mult din suflete amintirea ranelor trecutului și să deschidem noi izvoare de nădejdi într'un viitor mai bun. Aci stă rostul social al Bisericii în viața Statului. Noi dăm totdeauna ceea ce este a Cezarului — Cezarului, iar ceea ce este a lui Dumnezeu — lui Dumnezeu. Această demarcație între vremelnice și veșnicie nu produce nicidecum o luptă sau confuzie în suflete, ci, dimpotrivă, distinge și luminează pozițiile așa precum soarele de pe cer arată clar starea celor de pe pământ.

Trăim o epocă de interiorizare a vieții sufletești pentru individ. Desamăgît de nestatornicia euceririlor pe plan orizontal, omul își întoarce privirea spre cele dinlăuntru. Pe plan vertical cu cât se adâncește mai mult în sine, îi răsare în cale lumina lui Dumnezeu. De aceea să nu condamnăm vremurile de azi ci să le binecuvântăm. De sigur că prin ele Dumnezeu ne atrage și mai mult la sine. Dacă rostul omului este desăvârșirea în sens moral, cine ar putea să deneghe vremurilor de încercare folosul lor specific? Ceea ce ni se pare zig-zag în viața noastră de jos, în planul de mântuire al lui Dumnezeu nu este decât o linie dreaptă.

Domnilor Deputați,

Am făcut această mărturisire de credință, pentru a zugrăvi nota sufletească în care se cade să ne întrunim azi. Biserica nu este instituția bocirii ci a biruinței vremurilor. Simbolul ei este Crucea, care prin suferinți ne trece la biruință.

Această stare sufletească de optimism și încredere în viitor, caracteristică creștinismului, să ne călăuzească în consfătuirea noastră.

„Iisus Hristos ieri și azi și în veci — acelaș este“.

El este în mijlocul nostru și ne povățuiește. „Biserica Lui nici porțile iadului nu o vor birui“. Ceea ce ni se cere nouă este ca s'o ajutăm ca corabia ei să plutească veșnic deasupra valurilor.

Mulțumindu-Vă că ați dat ascultare glasului Nostru de chemare și implorând binecuvântarea lui Dumnezeu asupra lucrărilor noastre, declar deschisă sesiunea extraordinară a Adunării Eparhiale din anul 1947.

Lucrările Adunării Eparhiale

Duminecă 31 August a. c. a avut loc în aula festivă a reședinței episcopoești din Arad inaugurarea lucrărilor Adunării Eparhiale, sub înalta președinței a P. S. Sale Părintelui Episcop Andrei. Ședinței propriu zise i-a premers sf. Liturghie slujită de un sobor de preoți în biserica catedrală, Chemarea Sf. Duh slujită de P. S. Sa Părintele Episcop Andrei și acelaș sobor, precum și stropirea cu aghiazmă a membrilor Adunării. La finea sf. Liturghiei membrii Adunării Eparhiale s'au întrunit în aula festivă a reședinței episcopoești.

Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei deschide ședința prin frumoasa cuvântare pe care o publicăm în fruntea revistei. La finea cuvântării P. S. Sa salută în chip deosebit de călduros pe Dl. Aristide Gafencu, prefectul Județului Arad și pe Dl. Ioan Pălincaș, primarul Municipiului, cari au onorat cu prezența lor această ședință de deschidere.

Urmează apoi apelul nominal al membrilor Adunării Eparhiale și alcătuirea comisiunilor, după care I. P. C. Icon. Stavr. Traian Cibian dă citire referatului asupra Legii No. 167/1947 pentru modificarea unor articole din Legea pentru organizarea Bisericii Ortodoxe Române. Cu aceasta prima ședință a luat sfârșit.

A doua ședință a avut loc în aceeași zi la orele 4 p. m. După ocuparea scaunului preșidențial P. S. Sa Părintele Episcop dă cuvântul Dlui Dr. Cornel Iancu, raportorul comisiunii de organizare. Dsa dă citire raportului general al Consiliului Eparhial plenar despre activitatea desfășurată în decursul anului 1946, precum și procesului verbal alcătuit de comisiunea de organizare asupra acestui raport. În cadrul acestuia juriconsultul Consiliului nostru Eparhial relevă pierderea valoroșilor membrii ai Adunării, Ic. Stavr. Dr. Gh. Ciuhandu și Iconom Stavr. Cornel Magieru, trecuți la cele veșnice la începutul anului curent, în amintirea cărora Adunarea păstrează un minut de reculegere. După aceasta, în urma propunerii comisiunii de organizare, au fost aleși membrii onorifici ordinari și supleanți pentru cele trei secții ale Consiliului Eparhial, membrii ordinari și supleanți ai Consistorului Spiritual Eparhial și ai Consistorului Spiritual Mitropolitan, precum și reprezentanții eparhiei în Congresul Național Bisericesc.

Dl Dr. Cornel Luțai citește apoi raportul general al secției administrativ-bisericești și procesul verbal alcătuit de comisiunea Adunării asupra acestui raport. În conformitate cu cele cuprinse în raportul acestei secții și la propunerea comisiunii, Adunarea Eparhială aduce între altele următoarele hotărâri:

1) Incepând cu 1 Octomvrie 1947 preoții noi numiți sau transferați la o nouă parohie, vor beneficia numai de 16 jug. cad. din sesiunea parohială

de calitate bună, iar plusul peste 16 jug. va trece la fondul preoțesc, pentru retribuirea preoților fără sesiuni parohiale. Dacă sesiunea parohială e de calitate mijlocie aceștia vor beneficia de 24 jug. restul trecând la fondul preoțesc, iar dacă e de calitate slabă vor beneficia de întreaga sesie de 32 jug. cad. Protopopii tractuali vor beneficia de o sesie întreagă de 32 jug. Drepturile câștigate rămân nealterate. Preoții pensionați în vederea comprimării cheltuielilor bugetare, cari rămân în funcțiune la parohii și după 1 Octombrie 1947 se asimilează preoților noui numiți.

2) Judecătorii protopopești se însărcinează cu supravegherea purtării personalului bisericesc și judecarea acestora ca for prim disciplinar.

Urmează apoi la ordinea de zi raportul general al secției economice. P. C. Sa părintele Prot. Petru Marșeu dă citire procesului verbal alcătuit de comisiunea Adunării Eparhiale asupra acestui raport, pe care Adunarea îl i-a la cunoștință cu aprobare.

Di Ascaniu Crișan, Directorul Liceului Moise Nicoară din Arad, dă apoi citire raportului general al secției culturale și procesului verbal întocmit asupra acestui raport. Din sulevările acestora a produs vii discuții problema Academiei Teologice, la care au luat cuvântul P. S. Sa Părintele Episcop Andrei, Di Dr. Cornei Luțai, Di Ascaniu Crișan și P. C. Rector Dr. Il. V. Felea. Adunarea eparhială în unanimitate a aprobat vederile și demersurile făcute de P. S. Sa Părintele Episcop Andrei pentru menținerea cu orice sacrificii a ființării celei mai vechi școli superioare de dincoace de munți. După acestea ordinea de zi a Adunării Eparhiale fiind terminată, Prea Sfinția Sa Părintele Episcop Andrei mulțumește membrilor pentru participarea la desbateri și încheie lucrările Adunării printr'un scurt cuvânt.

În numele membrilor Adunării Eparhiale, Di Dr. Cornel Iancu, mulțumește P. S. Sale pentru tactul cu care a condus desbaterile și-l asigură de devotamentul neprecupețit al tuturor membrilor. Di inspector școlar Ioan Vârtaciu a rostit un cuvânt de mulțumire în numele noilor membri aleși în sânul corporațiilor eparhiale, după care ședința a luat sfârșit.

RECASATORIA PREOȚILOR VADUVI

Sinodul ecumenic trulan, sesizat de această situație, se ocupă intensiv de problema căsătoriei clerului. La sinod au participat și delegații Romei, cari, întocmai ca și la sinodul ecumenic dela Niceea din a. 325, au propus introducerea celibatului clerului pe linia întreagă. Sinodul însă primește numai în parte propunerea de celibat, adică numai în privința episcopilor, hotărând în canonul al 12-lea ca episcopii,

cari înainte de hirotonirea întru episcop erau căsătoriți, după hirotonire să nu mai viețuiască cu soțiile lor, curmându-se astfel mai ales obiceiul unor episcopi din Africa și Libia, cari prin această viețuire produceau sminteală în fața poporului. Sinodul spune în acest canon că nu vrea să desființeze „cele legiferate apostolicește“, adică canonul 5 apostolicesc, care oprește pe toți clericii, deci și pe episcopi, de a-și lepăda pe soțiile lor, sub pedeapsa caterisirii, ci sinodul aduce hotărârea sa din motivul că „*purtăm grije de mântuirea și propășirea spre mai bine a poporului și ca stării ieraticesti să nu i se facă vre-o prihană*“. Ba acest sinod cere prin canonul său al 48-lea și ca despărțirea candidatului de episcop de soția sa să se facă numai „*prin învoire reciprocă*“. Altcum părinții sinodului trulan în canonul 13 apreciază în gradul cel mai înalt căsătoria celorlalți clerici, căci în acest canon ei se referă la Evanghelie, care spune că „*Ceeace a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă*“ (Mat. 19,6), precum și la ap. Pavel, din care citează locurile: „*Cinstită este nunta și patul nespurcat*“ (Evrei 13,4) și „*Legat ești cu femeie? nu căuta desfacere*“ (I. Cor. 7,27). Cu privire la presbiteri și diaconi sinodul trulan menține în întregime dispoziția canonului 5 apostolicesc, hotărând la finea canonului 13 că „*dacă vreun presbiter sau diacon va lepăda pe soția sa sub pretext de evlavie, să se afurisească, iar dacă persistă, să se caterisească*“, după ce mai înainte interzice ca „*să nu i se ceară (candidatului) la vremea hirotonisirii a mărturisi că se va reține dela cuvenita împreunare cu soția, ca nu cumva prin aceasta să fim siliți a ocări nunta cea legiferată și binecuvântată de Dumnezeu prin prezența sa*“, și „*de va îndrăzni cineva procedând împotriva canoanelor apostolice, pe careva dintre cei sfințiți, adevă pe presbiteri, diaconi, ipodiaconi, să-i lipsească de legătura și împreunarea cu soția legitimă, să se caterisească*“.

De căsătoria a doua a preoților sinodul trulan s'a ocupat după cum am văzut în canoanele 3 și 6. În canonul 3 reglementează situația preoților pe cari sinodul i-a găsit căsătoriți a doua oară, iar în canonul 6 ia dispoziții pentru viitor spre a împiedeca căsătoria a doua a preoților. Prin canonul 3 sinodul deoparte caterisește pe toți preoții cari s'au căsătorit a doua oară și până la 15 Ianuarie 1911 nu s'au îndreptat, adevă nu s'au despărțit de soțiile lor. Ceice s'au pocăit și s'au lăsat de bigamie, sau le-a murit soția, să fie înlăturați dela serviciul divin, dar după ce vor face penitență un timp oarecare, își pot ocupa slujba de mai înainte, dar nu vor putea fi promovați la o treaptă mai înaltă. Aceași dispoziție s'a dat și pentru preoții căsătoriți numai odată, dar cu văduve. Iar prin canonul 6 se iau dispoziții pentru viitor, hotărându-se ca nici un subdiacon, diacon sau presbiter să nu se căsătorească după hirotonie sub pedeapsa caterisirii.

Din aceste canoane (3 și 6) ale sinodului trulan se vede că pe acel timp erau mulți preoți, cari, deși ființau dispozițiile canonului 26 apostolesc și ale legilor civile date de Iustinian, totuși s'au căsătorit după hirotonie. Și din dispozițiile canonului 3 vedem că sinodul nu a considerat hirotonia ca o piedică absolută pentru căsătorie, deoarece a admis ca preoții căsătoriți a doua oară după hirotonie, să poată funcționa ca preoți, dacă se pocăesc și se supun unei epitimii.

Prin canonul al 6-lea trulan Biserica a dat o normă canonică universal obligatorie. Totuși nici prin acest canon nu s'a putut scoate din viața de toate zilele căsătoria preoților după hirotonie, deoarece mulți preoți s'au împotrivit orânduirii canonice, astfel că autoritățile bisericești au fost constrânse a cere și ajutorul Statului să silească clerul la supunere. Totuși în secolele următoare unii dintre episcopi procedau potrivit canonului al 10-lea dela Ancira, adică permiteau căsătoria după hirotonie, dacă respectivii candidați declarau din prilejul hirotoniei că mai târziu se vor căsători.

Împrejurarea că dispozițiile legale și canonice n'au fost în stare să împiedice căsătoria preoților după hirotonie se vede și de acolo, că Marcu, patriarhul Alexandriei, la anul 1195 întreabă pe canonicul Teodor Valsamon ori de au voie subdiaconii și diaconii să se căsătorească după lege. Firește că răspunsul a fost negativ. În secolul al XIII-lea de asemenea erau mulți preoți căsătoriți a doua oară, ceea ce se vede dintr'o scrisoare a hartofilaxului Nichifor adresată unui călugăr Teodosiu, care îl întrebase în această chestiune. Deci nici după 6 veacuri dela sinodul ecumenic trulan nu se observa cu strictețe opreliștea căsătoriei a doua la preoți.

* * *

(Va urma)

Prof. Dr. Nicolae Popoviciu

Despre ce să predicăm ?

La înălțarea Sf. Cruci despre: PILAT ÎN CREDEU.

Sărbătoarea Înălțării sfintei cruci are Evanghelia întocmită din mai multe părți luate dela Ioan 19, 6-11; 13-20; 25-28; 30-35 despre judecarea lui Iisus la Pilat, răstignirea și moartea lui Iisus. Așa cum este, Evanghelia este cea mai potrivită să ne arate cum a ajuns Pilat în Credeu. Despre Pilat găsim că s'a scris într'un lung șir de cărți. Istoria l-a înfățișat, aci pe scurt aci foarte pe larg ca pe un guvernator de bună voință, care însă a fost făcut de alții bănuitor. Unii dintre cei mai mari scriitori ni-l arată de o cruzime mare dusă până la nebunie, cam în felul lui Irod cel Mare. Alții l-au arătat ca pe cel mai laș guvernator. Citind și numai cuvintele acestea: *Deci a zis Pilat*

lui (Iisus): Mie nu-mi răspunzi? Nu știi oare că putere am să te răstignesc și putere am să te slobozesc? (Ioan 19, 10) găsim o altă latură urită a sufletului lui Pilat, anume: superficialitatea Acest păcat nu l-a lăsat să pătrundă în toate amănuntele procesului lui Iisus Hristos, nu l-a lăsat să adâncească lucrurile cu temei, ci le-a luat totul numai la suprafață.

Pe vremea lui Pilat dreptul roman ajunsese la o formă desăvârșită cuprinzând obiceiurile și legile bune ale tuturor popoarelor pe cari a ajuns nu numai să le cucerească, dar și pe ale celor cunoscute. În procesul lui Iisus, Pilat a fost chemat să reprezinte dreptul roman.

În cărțile Noului Testament găsim și alți reprezentanți ai dreptului roman. Astfel, în Corint s'au ridicat iudeii împotriva apostolului Pavel și l-au dus la tribunal. Proconsulul Gallio cunoscând din cercetările și ascultările făcute că păra lor nu e întemeiată, i-a alungat dela tribunal (Faptele 18, 12-16). Altădată s'au ridicat împotriva lui Pavel Iudeii din Ierusalim și cereau să fie ucis, pentru că predica despre Iisus Hristos. Căpitanul roman Claudius Lisias l-a scăpat din mâinile lor. O ceată de iudei s'au dus la mai marii templului și au zis: Ne-am legat cu jurământ, să nu gustăm nimic, gâna nu vom omorî pe Pavel. Căpitanul auzind despre aceasta a trimis pe Pavel însoțit de peste patru sute de soldați și cu o scrisoare către procuratorul Felix, la Cezareia. Scrisoarea căpitanului roman din punct de vedere juridic este de o frumusețe desăvârșită (Faptele 23, 26-30) Se mai face pomenire și de procuratorul Felix, că a ascultat cu luare aminte pe Pavel și fiind Felix căsătorit cu Drusila care era din neamul iudeilor și vrând să facă pe placul Iudeilor și nădăduind că Pavel îi va da bani și nu i-a dat, a lăsat pe Pavel legat vreme de doi ani. Nu s'a încumetat însă să dea o sentință nici să dea pe Pavel pe mâna dușmanilor să-l omoare (Faptele cap. 24). Și față de acest Felix, mai mult față de Gallio și mai ales față de căpitanul Claudius Lisias, ca reprezentanți ai dreptului roman, Pilat a fost o pată rușinoasă a acestui drept.

A fost de o îngâmfare rară și în aceeași vreme lingușitor. Când au venit la el mai marii popoului de i-au adus pe Iisus, i a primit, le-a ieșit în întâmpinare și i-a întrebat foarte politicos: Ce învinuire aduceți acestui om? (Ioan 18,29). Când însă Iisus nu-i răspundea, s'a repezit cu mânie și s'a răstit: *Mie nu-mi răspunzi?*

Se credea grozav de luminat și de filosof care știe că nu este un adevăr adevărat, dar era copleșit de o credință deșartă. Lui Iisus i a pus întrebarea batjocoritoare: ce este adevărul (Ioan 18,38), dar a fost cuprins de o frică pe care nu

și-o putea ascunde, când i s'a spus că Iisus s'a făcut pe sine fiul lui Dumnezeu și tot așa când soția a venit să-i spună ce vis a avut despre Iisus (Ioan 19,7-8; Matei 27,19).

Se credea foarte puternic, cașicând de el ar fi atârnat toate, dar în aceeaș vreme a fost lașitatea întrupată. Am putere să te răstignesc și am putere să te slobozesc, zicea către Iisus, când însă l-au amenințat cu împăratul, de frică să nu-și piardă slujba sau și vieța, s'a grăbit să șadă pe scaunul de judecată și să dea pe Iisus să-l răstignească (Ioan 19,12-16).

Pilat ar fi trebuit să cunoască procesul lui Iisus, să-l adâncească în mod conștiincios și de ochii lumii el a și spus că nu găsește nicio vină, că nici Irod nu l găsește pe Iisus vinovat (Luca 23, 14-15). A fost însă lipsit de conștiință și superficial, căci nu și-a luat nici vreme, nici osteneală să pătrundă lucrurile. N'a cerut să citească procesul și sentința sinedriului, pe care era chemat s'o întărească sau s'o nimicească, n'a ascultat nici un martor, ci s'a lăsat târît de urletele mulțimii din stradă (Luca 23,23).

El, Pilat a rostit către Iisus cuvintele: Putere am să te răstignesc și putere am să te slobozesc. Aceasta însemna: eu sunt în drept să dau sentința, eu sunt chemat să răspund în fața împăratului din Roma, în fața dreptului roman și în fața istoriei pentru sentința ce voiu da în acest proces; când a fost însă la punctul cel mai înalt, a încercat să arunce răspunderea asupra altora spălându-și mâinile în fața gloatelor din stradă, ca apoi să spună cu aceeaș îngâmfare și lașitate: Nevinovat sunt de sângele omului acestuia. A dat sentința de răstignire și drept răsplătă a fost țintuit și el în simbolul credinței, care spune: „...în zilele lui Pilat“...

În Elveția este un loc numit Lacul celor patru cantoane, în formă de cruce strâmbă. De pe acest loc se vede spre apus un munte înalt de peste 2068 metri, numit muntele lui Pilat. Povestea spune, că Pilat nu mai avea liniște după răstignirea lui Hristos. A încercat să fugă să se ascundă, însă ori unde mergea, Hristos plin de sânge ca în Vinerea mare, venea să-l întrebe: De ce ai lăsat să mă răstignească, dacă n'ai aflat nicio vină în mine? Ca să scape de remușcări Pilat s'a aruncat în lac, dar nici lacul nu voia să-l primească. Atunci un munte uriaș s'a rostogolit peste el ca un semn înspăimântător pe mormânt. Acesta e muntele Pilat. Dar, precum spune oarecine, aceasta e numai o poveste. Adevărată este însă țintuirea lui Pilat în simbolul credinței, spre a ne aduce aminte de urîțenia sufletului lui de îngâmfat și lingușitor, grozav de luminat și coplesit de credințe deșarte, foarte puternic și

foarte laș, judecător fără judecată, chemat să pătrundă în conștiința altora, dar el însuș lipsit și de conștiinciozitate și de conștiință. O pată a dreptului roman și o rușine a omenirii.

Pilați mai mărunți au fost în toate vremurile, sunt și azi. Cel ce nu lucrează cu conștiință, cel ce se pripește să-și facă datoria numai la suprafață, cel ce lovește în cel slab și se încovoie în fața celor mai tari, cel îngâmfat față de cei mici și laș față de cei mari, cel care de dragul slujbuliței lui jertfește vieța altora, sunt niște pilați.

N'am arătat aci toate păcatele lui Pilat. Tu creștine caută: nu cumva în oglinda acestor câteva păcate vei găsi și vreun păcat de al tău? Debarasează-te de el. Spală l de pe tine, dar nu în apa din vasul lui Pilat, ci în sângele lui Hristos ce ți se imbie în sfântul potir al sfintei Cuminecături, după o spovedanie temeinică și smerită.

Dumineca după înălțarea crucii despre : SEMNUL MIELULUI ȘI SEMNUL FIAREI

În cartea profetică a Apocalipsei sfântului Ioan se vorbește despre două semne: semnul Mielului și semnul fiarei. Cum foarte mulți au început să tâlcuiască aceste două semne rătăcind și făcând pe alții să rătăcească, e trebuință să dăm o scurtă lămurire despre semnul Mielului și despre semnul fiarei.

1. *Despre semnul fiarei.* În Apocalipsă, la cap. 13, 15-18 scrie așa: I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească și să facă să fie omorîți toți cei ce nu se vor închina icoanei fiarei. Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde, fără să aibă semnul acesta, adecă numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici este înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este: șase sute șasezeci și șase.

În cap. 13, 1-11 din Apocalipsă a scris despre fiara care se ridică din mare, cu zece coarne și cu șapte capete. Tâlcuitorii spun că fiara aceasta închipue puterea politică a Romei păgâne, care a prigonit pe creștini. Cele șapte capete ar fi cei șapte împărați păgâni cari au prigonit Biserica lui Hristos, iar cele zece coarne ar fi cei zece regi barbari. Lumea speriată de puterea cea mare a armatelor și de prigoanele deslănțuite asupra creștinilor, în cea mai mare parte s'a închinat în fața acestei puteri, supunându-se de frică.

Începând cu versul 11, Apocalipsa vorbește despre o altă fiară, care se ridică din pământ și care face lumea să se închine celei dintâi. Aca-

stă fiară, spun tâlcuitorii, este puterea religioasă păgână și puterea înțelepților. Păgânismul a dat mână cu filosofia ca să lupte împreună împotriva creștinismului. Ceea ce a făcut puterea politică a împăraților păgâni și a regilor barbari, întrebuițând groaza, chinurile și alte prigoniri trupești, fiara a doua o face mai mult față de suflet și față de minte.

Semnul e pentru amândouă fiarele. Semnul este 666. Pe vremea aceea era foarte răspândită socotirea numelui în număr. Aceasta era cu puțință, căci o mare parte din litere erau folosite și ca cifre: *a* era 1, *b* era 2 și așa mai departe. La evrei numărul 7 era un număr care închipuia deplinătatea. 7+1 adică 8 însemna desăvârșirea, iar 7-1 adică 6 însemna împușinarea sau răul. 888, adică desăvârșirea întreită însemna mântuirea, sau pe Mântuitorul. Numele Iisus, în felul cum se scria grecește Iesous avea însemnătatea așa I=10, e=8, s=200, o=70, t=400 s=200, de tot 888. Răul întreit, adică 636 închipuie pe Antihrist intrupat în om. Cine este acel om în care se va întrupa Antihrist? Sfântul Ioan nu ne spune Oamenii însă au încercat să găsească un nume de om. Era foarte răspândită socotirea numelui lui Neron în număr. În acest scop se folosea scrierea evreiască a cuvintelor „cesar Noron“. Cum la Evrei unele litere, anume vocalele, nu se scriau, a ieșit că: Q=100, s=60, r=20, N=50, r=200, o=3, n=50, Adecă Qsr Nrōn, (adecă Kesar Neron)=666.

Precum se vede, socoteala a fost silită, căci nu dintr'o socoteală a ieșit rezultatul, ci din rezultat s'a făcut socoteala. De atunci încoace socoteala s'a făcut de mii de ori în mii de chipuri. Toate marile războaie, prigonirile mari, toți oamenii mari urgisiți de popoare au dat prilej la astfel de socoteli. Așa au scos 666 și din numele împăratului Iulian care s'a lepădat de creștinism și s'a întors la păgânism; din numele lui Mahomet întemeietorul religiei mahometane și din alte și alte nume de oameni. Tâlcuitorii sunt de părere că sfântul Ioan se gândea la împăratul Neron, care a fost începătorul marilor și sângeroaselor prigoniri împotriva Bisericii creștine, apoi că împăratul Neron închipuie pe toți marii prigonitori și asupritori.

Oamenii însă sunt aplecați să facă socoteală și să scoată numărul 666 din orice nume de om, despre care li se pare că ar fi mari prigonitori ai poporului creștin. În pornirea aceasta s'au dedat unii chiar la socoteli cu înșelăciune, adăugând la nume un alt cuvânt, sau schimbând numele cu numirea slujbei, apoi întrebuițând numai literele cari vor fi fost potrivite cu socoteala și cu gândul lor, sau înlăturând pe altele, numai ca să iasă socoteala.

În felul acesta nu avem voie să ne jucăm cu sfânta Scriptură.

2. *Despre semnul Mielului* în Apocalipsă scrie așa: Apoi m'am uitat și iată cu Mielul stătea pe muntele Sionului; și împreună cu El stăteau o sută patruzeci și patru de mii, cari aveau scris pe frunte numele său și numele Tatălui său (Apocalipsa 14,1).

Mielul este Hristos Domnul, despre care sfântul Ioan Botezătorul a zis: Iată mielul lui Dumnezeu (Ioan 1,34) iar unul din prorocii de demult a grăit: Ca o oaie spre junghiere s'a adus și ca un miel fără de glas înaintea celui ce-l tundea, așa nu și-a deschis gura sa (Isaia 53,7).

Sunt două cete de câte 144000. Una, despre care scrie în Apocalipsă la cap. 7,3-4, este ceata celor aleși din cele 12 seminții ale lui Israil. Alta despre care scrie la cap. 14,1 este ceata celor aleși dintre creștini, anume cei cari și-au păstrat fecioria (14,4) pentru Hristos și pentru împărăția cerurilor (Matei 19,12). Prin cele două cete egale se arată că drepti cari au trăit în Vechiul Testament cu credința venirii lui Hristos, au o egală îndreptățire la împărăția lui Dumnezeu cu cei cari și-au păstrat fecioria pentru Hristos și pentru Evanghelie. Și unii și alții vor forma cetele cele mai apropiate de Mielul lui Dumnezeu în împărăția cerurilor.

Semnul Mielului a fost vestit și în Vechiul Testament. Este semnul după care se va cunoaște mai bine că a fost răstignit, cu răni la mâini (Zaharia 13,6) și străpuns (Zaharia 12,10). Este semnul care se va arăta pe cer la sfârșitul veacurilor (Matei 24,30). Este crucea, pe care creștinii și o fac în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. O fac tocmai pentru ca să se apercă cu ea împotriva fiarei și împotriva semnelui fiarei. Astfel este limpede, că semnul Mielului este împotriva semnelui fiarei. Cu semnul crucii suntem primiți la sfântul botez, semnul crucii ni se face la taina nunții, semnul crucii ni se pune când ne mutăm din lumea aceasta. Semnul crucii ne însoțește în fiecare zi, dela naștere până la moarte.

În cartea sfântului proroc Iezechiil scrie despre fărădelegile celor mai mulți Iudei, fărădelegi săvârșite în Ierusalim și chiar în templu. (Iezechiil cap. 8). Au fost însă și Iudei cari s'au mântuit din pricina fărădelegilor celorlalți. Pentru unii ca aceștia a zis Domnul: Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea oamenilor, cari suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor cari se săvârșesc acolo (Iezechiil 9,4). În Biblia ebraică porunca aceasta de a pune un semn pe fruntea oamenilor este scrisă așa: Fă semnul *Thau* pe fruntea oamenilor.

Semnul Thau este felul cum se scria litera t numită Thau. Litera Thau în diferite timpuri și locuri se scria în formele următoare: X +, adică în forme de cruce.

Acesta este semnul Fiului. Noi creștinii ne facem acest semn când ne facem cruce și acest semn a fost în vedeniile prorocilor și este în credința creștinilor un semn al mântuirii. F. C.

Informațiuni

■ **Duminecă 14 Sept. a. c.** din prilejul sărbătorii Înălțarea Sf. Cruci va avea loc îndătinatul pelerinaj la Schitul Sf. Gheorghe Feredeu. Va participa și Prea Sfinția Sa părintele Episcop Andrei.

■ **Numiri:** În ședința adm. bisericească a Consiliului eparhial ținută în ziua de 2 Septembrie a. c. s'au făcut următoarele transferări și numiri:

Transferări: Preotul V. Bara dela Zerind la Șiclău II; Preotul D. Cuzman dela Chisindia la Vârșand și Preotul Simeon Bellan dela Susani la Hodiș.

Numiri: Diaconul I. Blaj în mod provizoriu la Săvârșin; Preotul A. Blaga la Chisindia, Tr. Balta la Șicula, V. Ponețchi la Pilul și A. Tomescu la Apateu II.

■ **Preotul Gh. Lițiv**, din Arad-Șega colaboratorul revistei noastre, a fost numit suplinitor la catedra de Istorie bisericească dela Academia Teologică din Arad.

■ **Rectificare.** În numărul trecut al revistei s'a strecurat o greșală la studiul „Recăsătorirea preoților văduvi“, pe care o îndreptăm: la aliniatul al doilea, rândul 5 în loc de Canonul 51 apostolic... se va citi Canonul 5 apostolic.

■ **Reveniri la ortodoxie.** În parohia Paulian au revenit la dreapta credință dela bapțiști: Ion Jidoi, Constantin Dronca, C-tin Vasica, Teodor Păiușan și Ana Ilica cu fiul ei Gheorghită.

ANUNȚ ȘCOLAR

Cererile de primire în Academia de Teologie ort. rom. din Arad pentru anul școlar 1947—1948 se vor înainta Ven. Consiliu Eparhial ort. rom. din Arad până la data de 30 Septembrie 1947.

În Academia de Teologie se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat, absolvenți cu diplomă de seminar și absolvenți dela școala normală confesională ort. rom. din Arad cu diplomă de învățător.

Cererile se vor timbra legal. În ele se va arăta domiciliul și oficiul poștal.

La cerere se vor anexa următoarele acte în original:

1. Actul de naștere dela oficiul stării civile.
2. Extrasul din registrul botezaților.
3. Diploma de bacalaureat de liceu, seminar eologic, sau de învățător.

4. Certificat medical, prin care să se constate integritatea corporală și spirituală a petiționarului.

5. Certificat de moralitate dela oficiul parohial de care aparține.

6. Certificat dela parohul locului că știe ceti cu litere cirile și că are aptitudini pentru cântare.

7. Dovada că studentul are Sf. Scriptură (ed. Sf. Sinod) și cărțile de ritual necesare instrucției școlare.

8. O dovadă scrisă din partea părinților sau a Tutorelui petiționarului, vizată de conducătorul oficiului parohial, prin care se obligă a aduce alimentele și a plăti regulat taxele de întreținere în internat în cursul anilor de studii.

Studentii care sunt în continuarea studiilor vor aduce dela oficiul parohial certificat prin care să dovedească la înscriere că au cercetat regulat sf. slujbe din parohia unde au domiciliat în timpul vacanței.

Taxele de înscriere sunt: 400 lei înscrierea, 1.000 lei taxa școlară (didactru), 300 lei pentru bibliotecă și 300 lei pentru mobilier.

Taxele și alimentele pentru întreținere în Internat sunt: 600 lei lunar (pentru carne, luminat, încălzit, personalul de serviciu, mărunțișuri etc.), și anual: 200 kgr. făină de grâu, 25 kgr. porumb, 120 kgr. cartofi, 10 kr. unsoare de porc, 5 kgr. ulei, 200 bucăți ouă, 15 kgr. ceapă, 20 kgr. fasole albă, 8 kgr. slănină afumată, 6 kgr. magiun, 15 kgr. varză, 10 kgr. zarzavat, 5 kgr. brânză, 5 kgr. nuci, 2 kgr. mac, 1/2 kgr. usturoi, 1 kgr. săpun și 1 ștergar pentru bucătărie.

Spălatul rufelor rămâne în grija studenților.

Controlul cantinei internatului va fi încredințată unui comitet de studenți sub supravegherea Rectoratului.

Taxa de înscriere și jumătate din taxele școlare se vor plăti la data înscrierii, iar restul până la 1 Februarie 1948. Taxa de întreținere se plătește lunar și anticipativ.

Studentii sunt obligați să locuiască în Internat. Excepții se vor admite numai în cazuri binemotivate.

Taxele școlare și de întreținere vor putea fi majorate în cursul anului.

Fiecare student va aduce cu sine următoarele efecte: saltea, haine de pat, lingerie, îmbrăcăminte, 2 farfurii, 1 păhar, 1 ceașcă și o garnitură de tacă-muri. Îmbrăcăminte cu vesta închisă e obligatorie.

Examenele restante și înscrierile se vor face dela 1—4 Octomarie, iar cursurile se vor începe în ziua de 6 Octomvrie 1947.

Pentru elevii Școlii de Cântăreți bisericești și ai Internatului Diecezan de băieți, condițiile de întreținere și efectele sunt aceleași ca și pentru studenți plus 500 lei taxa de înscriere și 300 lei pentru mobilier.

Consiliul Eparhial.

Nr. 2847/1947.

Comunicate

Prin decizia Consiliului de Miniștri, publicată în Monitorul Oficial Nr. 193 bis din 22 August 1947 s'a stabilit următoarea normă de timbrare:

1. Petițiunile și cererile către autorități publice se vor timbra cu 16 lei.
2. Certificatele cu 28 lei.
3. Copiile și extractele de pe orice fel de acte cu 15 lei.

4. Chitanțele cu valoare dela 101-20.000 lei cu 6 lei, dela 20.001 — 100.000 lei cu 15 lei, dela 100.001 lei în sus, câte 40 lei de fiecare sută de mii sau fracție.

5. Facturile obișnuite cu 2°/_o, iar cele către instituții publice recunoscute de Stat cu 4°/_o.

Arad la 2 Septembrie 1947.

† ANDREI,

Episcop.

S. Tr. Seculin

Cons. ref. eparhial.

Nr. 2845/1947.

Cu începerea noului an școlar 1947/1948, invităm pe P. C. Preoți cateheți să facă următoarele lucrări preliminare:

a) Înțelegere cu membrii corpului didactic pentru a hotărî de comun acord data sfințirii localului școlar cu fastul recerut.

b) Contact cu direcțiunea școlară pentru fixarea orelor de Religie la timp potrivit.

c) Procurarea carnetului catehetic în vederea începerii lecțiilor și trecerea în el a numelui elevilor și a prelegerilor ținute.

Pentru intensificarea și reușita educației religioase, recomandăm P. C.-lor preoți cateheți vizite pastorale la părinții cu copii de școală, în special la cei cari acum intră în cl. I și la părinții crescători cărora li s'au încredințat copii din Moldova.

Acești copii în curând se vor reîntoarce la casele lor părintești din regiunile bântuite de secetă. Să nu plece cu mâna goală și desbrăcați.

P. C. Preoți vor îngriji ca acești copii să fie îmbrăcați și încălțați, precum și provăzuți cu hrană de drum pe cel puțin trei zile.

Arad la 30 August 1947.

† ANDREI,

Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu

cons. ref. eparhial.

Nr. 2846/1947.

Se aduce la cunoștința celor interesați că pentru obținerea sentinței de divorț bisericesc, odată cu înaintarea actelor se va trimite și suma de lei 50 (cincizeci) Cassieriei Consiliului eparhial ort. rom. din Arad.

Consiliul eparhial.

Nr. 2701/1947.

Comunicăm aci mai jos, în copie, pentru executare, ordinul Consiliului Central Bisericesc Nr. 1882/1947.

„Cu frățescă dragoste vă reamintim că în conformitate cu hotărârea Congresului Național Bisericesc din anul 1935, în ziua de 14 Septembrie ziua Înălțării Sf. Cruci urmează să se facă în toate bisericile ortodoxe din țară o colectă, pentru sporirea Fondului General Bisericesc, denumită „Obolul Sf. Cruci“.

Față de situația excepțională prin care trece sf. noastră Biserică în aceste vremuri de criză, vă rugăm să binevoiiți a da dispozițiunile necesare ca P. P. C. C. Părinți protoierei și parohi să depună o deosebită stăruință pentru colectarea sumelor cât mai mari.

Sumele realizate se vor înainta Eforiei Bisericii Ortodoxe Române, București str. Rosetti Nr. 63, prin Protoieriile respective, însoțite de un borderou cu specificarea sumei colectate de fiecare parohie“.

Arad la 1 Septembrie 1947.

Consiliul Eparhial ort. rom. Arad

Nr. 2855/1947.

Concurs

Se publică concurs din oficiu, cu termen de 15 zile, pentru îndeplinirea parohiilor de clasa a II-a, din protopopiatul Buteni:

1. Donceni.

V E N I T E :

- a) Sesiunea parohială, 16 jugh. cad.
- b) Locuință în natură și grădină.
- c) Stolele și birul legal.
- d) Salarul dela Stat.

2. Ignești.

V E N I T E :

- a) Sesiunea parohială 16 jugh. cad.
- b) Folosința casei parohiale cu grădină
- c) Stolele și birul legal.
- d) Salarul dela Stat.

3. Susani.

V E N I T E :

- a) Sesiunea parohială 16 jugh. cad.
- b) Folosința grădinei parohiale.
- c) Stolele și birul legal.
- d) Salarul dela Stat.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare și un scurt memoriu despre activitate și datele personale, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Preoții numiți vor achita din al său impozitele după beneficiul preoțesc.

Arad din ședința Consiliului Eparhial dela 2 Septembrie 1947.

† ANDREI,

Episcop.

Traian Cibian,

cons. ref. eparhial.